

[Maisted]

med hensyn til dagpengene end den såkaldte dagpengeskandale.

De mennesker, jeg har mødt ude omkring, en hr. Hansen og en hr. Jørgensen, har spurgt mig: »Er det sådan, at loven ikke har været overholdt?« Og så er svaret ganske klart: »Nej, loven har ikke været overholdt.« »Er det rigtigt«, siger de så, »at statskassen er blevet unddraget et trecifret millionbeløb i renteindkomst?« Og så må man selvfølgelig sige: »Ja, det er rigtigt.«

Så kommer det næste spørgsmål, f.eks. fra den taxachauffør, som fik en bøde, da han hjalp en gangbesværet ind, og fik en parkeringsbøde og en dagbøde, fordi han var utilfreds med det. »Ja men så må der da ske noget, der må da være nogle, der er ansvarlige for, at loven ikke bliver overholdt, og at statskassen mister trecifrede millionbeløb.« Ja, man kan jo kun svare, at det gør der ikke. Der sker ikke noget, og det har man fået et tydeligt indtryk af under debatten her i dag.

»Ja men er der da slet ikke nogen,« siger de mennesker så, »der har fordele af, at staten har mistet 350 eller 400 mill. kr. i rentetab?« Jo, så vidt jeg kan se af den redegørelse, som landsdommeren er kommet med, er der en kontorchef Winther, der har forklaret, at det jo var en socialdemokratisk regering, og at det almindelige indtryk var, at man ikke ønskede at foretage principielle ændringer i systemet, der kunne give vanskeligheder i forholdet mellem regeringen og arbejdsløhedskasserne og dermed fagforbundene. Det er altså et klart indicium for, at der var en særlig interesse for, at disse penge kom andre steder hen end i statskassen.

»Ja men,« siger så de mennesker, »er der andre ting, der kan belyse en sådan sag?« Ja, vi har også fået at vide af denne landsdommer, at der er givet svar på nogle spørgsmål af den forhenværende arbejdsminister, hr. Svend Auken, som simpelt hen slører de reelle kendsgerninger, altså prøver på at tilsløre, at der er foregået ulovligheder. Ja men hvorfor i alverden skulle dog en arbejdsminister, en forhenværende arbejdsminister, have interesse i at give den slags svar? Det står jo i rapporten, og man må sige, at daværende folketingsmedlem hr. Bertel Haarder unægtelig blev ført bag lyset. Det viser med al ønskelig tydelighed, at der i hvert fald er forhold, der burde undersøges. Vi ved jo alle

sammen, at det er dyrt at drive politik, og vi ved også, at socialdemokratiet bruger mange penge på reklamer for at overbevise folk om, at de skal stemme på socialdemokratiet, og disse trecifrede millionbeløb ville jo tilkomme fagbevægelsen, når det var Arbejdernes Landsbank, der fik glæde af dem.

Nu kan alt dette her jo være den rene indbildning, så derfor bør der finde en undersøgelse sted, og jeg er enig med hr. Dohrmann i, at alene disse oplysninger, som landsdommeren og kontorchefen har givet i redegørelsen, var tilstrækkeligt grundlag for, at der omgående burde være nedsat en rigsret til at bedømme disse forhold. Under alle omstændigheder kunne man jo få punkteret disse påstande, som kontorchef Winther, og som landsdommeren kommer med i redegørelsen, hvor man klart fornemmer motiverne. Men der sker ingenting.

Men jeg må også indrømme, at når man har læst redegørelsen, så siger man til sig selv: den landsdommer, har han overhovedet forstået, hvad det gik ud på? Er han træt af at være i systemet? Ønsker han ikke yderligere forfremmelser, siden han tillader sig at fremlægge den slags ting på tryk? Eller er kontorchef Winther træt af tanken om en eventuel forfremmelse? Er han gået i stå, og kan han se, hans karriere i systemet er slut, siden han kommer med den slags udtalelser?

Jeg synes, at grundlaget for en rigsretssag er ganske tydeligt. Justitsministeren siger, at vi må kigge på det, og vi må se til, at der ikke sker noget lignende hverken i direktorater, styrelser eller ministerier, sådan at de kan finde rundt i det. Og man skal have ansat nogle flere jurister. Det betyder igen, at de mennesker, der spørger til denne sag, står ganske måbende: »Ja men er det ikke sådan, at folketinget vedtager nogle love, som det forventer at den almindelige borger skal kunne forstå og skal kunne finde rundt i? Betyder det, at den almindelige borger også skal have ansat en række jurister for overhovedet at finde ud af, hvornår han skal overholde lovene, og især hvornår det er risikofrit ikke at overholde lovene?«

Man må håbe, at der i det mindste kommer det ud af denne sag, at folketinget erkender, at den lovjungle og det bureaukrati, man har stablet på benene, er ganske uoverskuelige for almindelige mennesker, og at disse mennesker med rette kan henvise til